

UN ESCLAT DE MÚSICA A SALITJA

La música en un poble neix amb ell o es crea amb el temps? Pensa que cap de les dues coses o potser les dues coses alhora.

Quan ens posem a analitzar o tan sols a pensar què és el que passa al petit poble de Salitja amb el fenomen musical estès des dels infants fins a la gent gran, de moment quedem sorpresos d'aquest fenomen i alhora ens sentim orgullosos que així sigui.

Ara farà dotze anys aproximadament que el mossèn que en aquell moment hi havia al poble, M. Marcel Carrera, alt, xerraire, amb aquell accent lleidetà, veu forta i ampul·losa va proposar a alguns marrecs del poble d'iniciar-se en la música, petits cants, les primeres notes musicals, les flautes dolces,... En principi no tenia cap caire obert, solament es preparaven per acompanyar a la missa dominical.

Es donaven veus per si a algú li interessava de tirar endavant el grup musical. I aquesta persona va aparèixer: en Fèlix Horcajo.

Van ésser anys d'aprenentatge musical dels nens i les nenes. Tots anaven a classe de solfeig i música. Tots aprenien a tocar instruments diversos: guitarres, clarinets, bandúrries, llaüts, acordió, i fins i tot contrabaix.

També el grup es començà a conèixer arreu de les contrades gironines. Entrà dins el programa de Dinamització Cultural de la Diputació de Girona. Allò va obrir moltes portes. Molta gent de diferents llocs: Argimont, Espoñellà, Compllong, Vall de Bianya,... van sentir les càlides veus d'aquesta mainada. Bé, no tant mainada ja!!!

Eren normalment llocs petits, aplecs, però sempre amb molt d'escalf humà.

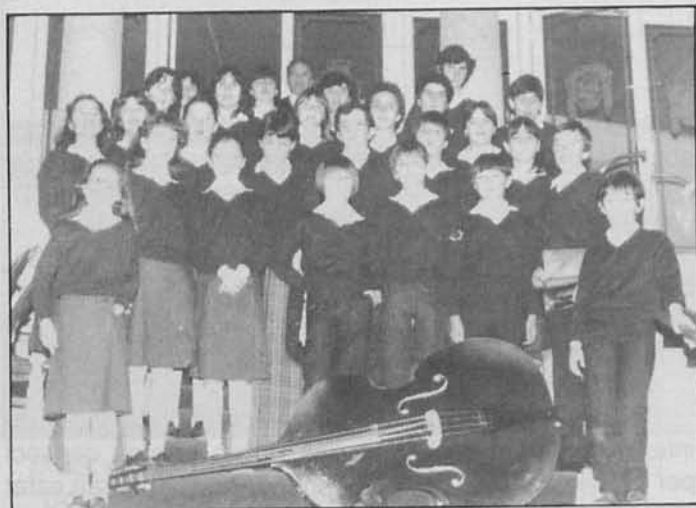
Però aquest home, en Fèlix Horcajo, gran músic, que tanta força i il·lusió va donar al grup music-vocal "les Fonts" ens va haver de deixar. Eren moments d'empenta i també d'entrebancs.

En els nois i noies més grans del grup es palpaven moments de dubte: La continuació en el grup, l'atracció que oferien ambients amb més "marxa", de discoteca o potser compaginar les dues coses. Calia trobar un punt d'equilibri. Sortosament per a tots sembla ser que aquest punt d'equilibri l'hem trobat. Tenim nova directora del grup: la Concepció Plana de Cassà de la Selva, que ha donat un nou impuls al grup. Fins i tot els més petits el passat dia de Pasqua van fer la seva presentació al poble. Hi ha molta feina a fer, el camí és llarg però les arrels de la música ja hi són posades, la porten a la sang aquesta empremta musical.

Gran i petits treballen junts perquè el grup no desapareixi. Però la història no s'acaba aquí. Sabeu què són els gojaires, les caramelles?

A mi si m'ho haguessin preguntat ara fa 5 anys no hauria sabut què contestar però ara em sembla que sí.

Antigament un grup d'homes, dos dies a l'any: dissabte de Rams i el dissabte de Pasqua, a la nit anaven per les cases i cantaven goigs dedicats a diferents advocacions religioses: Sant Josep, Santa Agnès, del Roser, de Pasqua, de Rams...

Al llarg d'aquests primers anys, el nombre de nens i nenes no fou gaire nombrós. Els inicis sempre són difícils i vacil·lants. Potser pel cap d'algú arribà a passar el pensament que això era un "foc d'encenalls", "molta fresca i poca endreça", "la il·lusió d'una persona a qui agrada la música però que no comprèn la canalla ni els seus interessos".

Ara que faig aquesta anàlisi no sé si va poder més la il·lusió de la mainada, de l'animador o dels pares. Penso que tots plegats tenen part de "culpa" que això encara es mantingui, i no solament es manté sinó que prospera.

Li buscarem un nom al grup i com no, havia de ser un nom que anés lligat al poble i quin més escaient que "les Fonts", on hi ha una capella dedicada a la Mare de Déu de les Fonts on cada any se celebra un aplec molt concorregut.

Al cap d'un temps dels seus inicis, l'impulsor d'aquesta tasca ens deixava; motius pastorals el reclamaven en un poble del Maresme. Es plantejà la continuïtat del grup. Aquella feina feta podia anar-se'n aigües avall pel sol fet que l'impulsor del grup deixés el poble?

Els pares de la mainada hi varen tenir un paper decisiu. No volien de cap manera que la tasca feta fins aquell moment acabés allà mateix.